

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26CoE/132/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4614204730
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4614204730.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Greguša a členov senátu JUDr. Pavla Pileka a JUDr. Pavla Lukáča v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnej: A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, V., o vymozenie sumy 780,38 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany č. k. 6Er/686/2014-65 zo dňa 12. januára 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Topoľčany č. k. 6Er/686/2014-65 zo dňa 12. januára 2016 potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.
2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.
3. Súd prvej inštancie uviedol, že dňa 28.07.2015 v intenciách uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 26CoE/332/2014-41 zo dňa 28.11.2014 vyzval oprávneného na predloženie čitateľnej rozhodcovskej zmluvy. Dňa 04.09.2015 bola súdu zaslaná rozhodcovská zmluva, ktorú však oprávnený opätovne predložil v nečitateľnej podobe. Vzhľadom na to, že vytýkaný nedostatok nebol doposiaľ odstránený, a teda do dnešného dňa nebola predložená čitateľná rozhodcovská zmluva rozhodol tak, že zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie rozhodne o zastavení a trovách exekučného konania.
4. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie.
5. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Mal za to, že exekučný súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorú mu zveril zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov a v jeho nadväznosti zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Poukázal na ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj na ustanovenia § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Zdôraznil, že exekučný súd v konaní o vydanie poverenia na vykonávanie exekúcie z predložených podkladov posudzuje exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky, pričom formálne preskúmvanie exekučného titulu sa obmedzuje na dodržanie všetkých formálnych náležitostí exekučného titulu tak ako ich vyžaduje § 34 zákona o rozhodcovskom konaní a preskúmvaním materiálnej stránky zisťuje súd, či sú splnené hmotnoprávne

predpoklady exekučného titulu, ktorými sú dovolenosť, možnosť a súlad s dobrými mravmi. Poukázal na to, že exekučný súd v rámci preskúmania exekučného titulu po materiálnej stránke, nemôže skúmať samotné rozhodcovské konanie, nakoľko ustanovenie, o ktoré sa opiera súd v napadnutom uznesení, upravuje podmienku zastavenia exekučného konania vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku a nie vo vzťahu k rozhodcovskému konaniu. Preto mal za to, že exekučný súd nemôže v rámci exekučného konania zaujímať právne stanoviská a úvahy k výroku samotného exekučného titulu. Podľa jeho názoru sa musí súd obmedziť len na také dôvody zastavenia exekúcie, ktoré majú povahu skutkovo zjavných dôvodov. Nemôže sa teda jednať o dôvody právneho posúdenia veci. V prípade, ak súd na zistený skutkový stav veci aplikoval ustanovenie § 45 ods. 2 spôsobom právneho posúdenia správnosti výroku rozhodcovského súdu, ukrátil tým strany exekučného konania práv, ktoré im priznáva zákon o rozhodcovskom konaní alebo OSP, a to hlavne právo na prejednanie veci pred príslušným súdom. Ďalej zdôraznil, že postupom súdu v tejto veci a jeho výkladom ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov (podľa ust. § 40 cit. právneho predpisu) exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom zákona o rozhodcovskom konaní. K neúplnému zisteniu skutkového stavu veci súdom prvej inštancie uviedol, že oprávnený s povinným uzatvára rozhodcovskú zmluvu podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní formou samostatného právneho úkonu a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Konajúci súd však tieto skutočnosti dostatočne nezisťoval, a tak zaťažil konanie vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. V zmysle čl. 2 zmluvy je následne daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu rozhodnúť spor medzi stranami, pričom Stály rozhodcovský súd postupuje v súlade so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní ako aj v zmysle svojho Rokovacieho poriadku. Zmluvné strany sa v zmysle článku 2 ods. 2, druhá veta dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 článku zmluvy vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvazovaciu podmienku rozhodcovskej zmluvy. Vo veci námietky konajúceho súdu ohľadom znemožnenia voľby spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom v súvislosti s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, poukázal na odôvodnenie zákonodarcov, v zmysle ktorého je cieľom tejto úpravy umožniť spotrebiteľovi rozhodnúť sa, kde uplatnía svoje práva. V danej veci teda konajúci súd konal nad rámec zákonných ustanovení.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 20.03.2014, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdnym exekútor písomným podaním, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 02.06.2014 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade vykonateľného rozhodnutia - rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 04526/12 zo dňa 27.11.2012. Následne súd prvej inštancie obsadený vyšším súdnym úradníkom rozhodol napadnutým uznesením.

9. Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.12.2014 (ďalej len „Exekučný poriadok“), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

10. Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého

predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Odvolací súd uvádza, že spotrebiteľská zmluva je v našom právnom poriadku definovaná v § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ, pričom jej charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny. Medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia o spotrebiteľskom práve.

14. Z predloženej zmluvy o úvere totiž vyplýva, že oprávnený vystupuje ako veriteľ, pričom medzi predmety jeho činnosti patrí aj poskytovanie úverov, teda oprávnený pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a považuje sa za dodávateľa. Povinná uzatvárala zmluvu aj ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla, pričom v zmluve je navyše osobitne vyjadrený účel poskytnutia finančných prostriedkov a to na výkon zamestnania. Za spotrebiteľa sa v zmysle ustanovenia § 52 ods. 4 OZ považuje fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd preskúmal zmluvu o úvere a uvádza, že vo vzťahu k účelu poskytnutia úveru existujú pochybnosti o tom, či naozaj bol úver poskytnutý na uvedený účel, nakoľko tento nebol žiadnym spôsobom zo strany oprávneného preukázaný. Preto odvolací súd poukazuje na to, že v tomto smere je potrebné aplikovať ustanovenie § 54 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide o základné výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade vzniku pochybností, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že účel poskytnutia úveru bol vyjadrením cieľa oprávneného vyhnúť sa predpisom chrániacich spotrebiteľa. Preto je možné konštatovať, že povinná je spotrebiteľom podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Taktiež je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že v tomto prípade bola zmluva o úvere vopred pripravená oprávneným pre veľký počet spotrebiteľov, z čoho vyplýva, že povinná nemohla ovplyvniť jej obsah a zmluvné dojednania, ide teda o štandardnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú možno označiť aj ako formulárovú. Odvolací súd konštatuje, že nakoľko účel poskytnutia úveru na výkon zamestnania nebol preukázaný, možno ho považovať aj za obchádzanie právnej úpravy ochrany spotrebiteľa.

15. Ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka sa vzťahujú práve na taký druh zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Ide o osobitnú ochranu v rámci ochrany spotrebiteľa, pričom zákon v § 53 vymedzuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a rozlišuje, či boli individuálne dojednané alebo nie. Je teda dôležité, či spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa s nimi pred uzavretím zmluvy, ale taktiež aj to, či ich mal možnosť ovplyvniť. V tomto smere sa zabezpečuje ochrana najmä tým zmluvám, pri ktorých sa zmluvné podmienky pripravujú vopred, a pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Z predmetnej zmluvy o úvere je zrejmé, že bola vopred pripravená oprávneným pre veľký počet spotrebiteľov, z čoho vyplýva, že povinná nemohla ovplyvniť jej obsah a zmluvné dojednania, ide teda o štandardnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú možno označiť aj ako formulárovú, adhéznou a na spotrebiteľské vzťahy je potrebné aplikovať spotrebiteľské právne normy bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod.

16. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V zmysle tohto ustanovenia exekučný súd posudzuje súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by exekučný súd nesúlad so zákonom zistil už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, musí žiadosť súdneho exekútora zamietnuť (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V

prípade, ak by exekučný súd tento dôvod zistil neskôr, t. j. až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, musí exekúciu následne zastaviť. Odvolací súd poukazujúc na ustanovenie § 57 ods. 1 a 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku konštatuje, že súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí existenciu niektorého z dôvodov na zastavenie exekúcie. Súd tak v priebehu celého konania ex offo skúma splnenie predpokladov na vedenie exekúcie, preto súd prvej inštancie je oprávnený a aj povinný v prípade zistenia niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, následne exekúciu zastaviť, pričom tak môže uskutočniť na návrh ako aj bez návrhu. Odvolací súd zdôrazňuje poukaz na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 372/2011-18 zo dňa 13.09.2011 súvisiaceho s problematikou neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že: „všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať“. Ústavný súd SR v citovanom rozhodnutí poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej“.

17. Uvedené závery sú v súlade aj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, v ktorom je uvedené, že „pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd, a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný“.

18. Odvolací súd z exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 04526/12 zo dňa 20.11.2012 založeného v súdnom spise na č. I. 7 zistil, že rozhodcovský súd v ňom konštatuje, že svoju právomoc odvodil od rozhodcovskej zmluvy.

19. Odvolací súd ďalej z obsahu súdneho spisu zistil, že podkladom na vydanie exekučného titulu bola práve Zmluva o úvere zo dňa 10.06.2011 č. 402100728. Súčasne je v súdnom spise založená aj predmetná rozhodcovská zmluva na č. I. 17, 53, 59 z ktorej vyplýva, že je uzavretá medzi oprávneným a povinnou dňa 10.06.2011. Uvedenému tvrdeniu nebráni ani skutočnosť, že text predmetnej rozhodcovskej zmluvy je čiastočne v nečitateľnej forme, nakoľko súdu je obsah rozhodcovskej zmluvy známy z jeho rozhodovacej činnosti, kde oprávnený používa text rozhodcovskej zmluvy rovnaký aj v iných prípadoch výkonov exekúcie.

20. Exekučný súd je totiž v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offo) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná. Uvedený postup exekučného súdu nie je v tomto prípade posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeruje k "zrušeniu" tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizuje svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

21. Odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neplatná, pričom bol toho názoru, že rozhodcovskú zmluvu je potrebné posúdiť ako absolútne neplatnú zmluvu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Odvolací súd má za to, že rozhodcovská zmluva celkom zjavne svojím obsahom a účelom sa prieči dobrým mravom. Rozpor s dobrými mravmi videl najmä v tom, že táto zmluva nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť

obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Keďže spotrebiteľ nemal možnosť tento výber ovplyvniť, bol pre vybraný rozhodcovský súd zdrojom príjmov, a preto bola namiesto obava, do akej miery je potom takéto rozhodcovské konanie objektívne, čo sa jednoznačne objavilo aj v nedostatočnej ochrane spotrebiteľa a priznaní práv, na ktoré oprávnený v zmysle spotrebiteľských predpisov nemal nárok. Rozpor s dobrými mravmi videl odvolací súd aj v okamihu, kedy došlo k podpísaniu rozhodcovskej zmluvy, nakoľko v čase podpisu ešte žiadna pohľadávka neexistovala a spotrebiteľ sa zameriaval na získanie finančných prostriedkov, na získanie ktorých mu bolo oprávneným predložených niekoľko listín a medzi nimi aj rozhodcovská zmluva.

22. V tomto prípade predmetná rozhodcovská zmluva je samostatná zmluva uzatvorená podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, podpísaná oboma zmluvnými stranami. Ustanovenie § 4 ods. 1 citovaného zákona upravuje formu rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Jedná o formu osobitnej zmluvy a nie rozhodcovskej doložky. V tomto smere odvolací súd dáva do pozornosti aj skutočnosť, že už viackrát bolo judikované, že rozhodcovská doložka (v rovnakom znení ako je obsah v rozhodcovskej zmluve) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnej zmluve, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

23. Preto celý postup od rozhodcovskej zmluvy až po rozhodcovský rozsudok je prejavom zneužitia práv oprávneného, ktorý si vlastne takýmto postupom zaobstaral ekvivalent rozsudku súdu takmer na akékoľvek plnenie zo zmluvy. Výkon práv oprávneného - dodávateľa podľa predmetnej rozhodcovskej zmluvy považuje odvolací súd za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, a preto bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku už v štádiu rozhodovania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko súdny exekútor žiadal vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (neplatnú rozhodcovskú zmluvu) ani nemal byť vydaný, nakoľko rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania. Súd prvej inštancie preto správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako celok.

24. V závere odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie bol oprávnený takto rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, nakoľko po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnená a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku účinného v znení v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného. S poukazom na to, odvolací nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

26. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - § 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.